СІЧЕНЬ
1973
Київ

Рік видання 47-й
№ 2 (900)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що — пожежа?
— Ні — перекур: будівельникам цегли не підвезли...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Треба, товариші, знайти нарешті справжні причини такої плинності кадрів на нашому заводі.

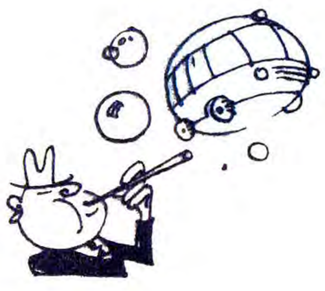

ПІДТВЕРДЖЕННЯ ТЕОРІЇ

КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). Розповідаючи про шкідливість алкоголю, вчителі місцевої дванадцятої середньої школи мають можливість тісно поєднувати теорію з практичним унаочненням. Для цього тут є всі умови: поруч із школою, буквально стіна в стіну, розмістився витверезник. Прослухавши бесіду, учні виходять на подвір'я і на власні очі бачать, якими не треба бути, а на власні вуха чують таке, чого не тільки говорити, а й слухати не слід було б.

АВТОБУС-НЕВИДИМКА

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Такий автобус курсує між селом Плесною і райцентром Шепетівкою. Ось уже більше року місцеві мешканці не можуть його побачити, хоч те, що він існує як об'єктивна реальність і регулярно перевозить пасажирів, не викликає сумніву. Якщо не у всіх, то, принаймні, у заступників начальника обласного виробничого управління автотранспорту тт. Незборецького та Грицаюка, котрі по черзі письмово запевняють у цьому жителів Плесни.

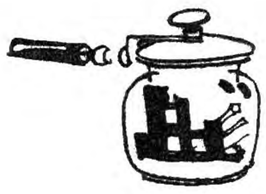

ЧУДЕСА КОНСЕРВАЦІЇ

НЕМИРІВ Вінницької області. (Кор. ТАП). Тут відбулась урочиста нарада працівників Немирівської райспоживспілки, присвячена 14- им роковинам від дня успішного завершення сезону консервування на Ситковецькому плодоконсервному заводі.

Як відзначалося в доповіді та у виступах присутніх, ця будова, на яку витрачено близько 100 тисяч карбованців, законсервована абсолютно надійно. За минулі роки з неї зникли лише обладнання, вікна, двері та шиферний дах. Що ж стосується цегляних стін, то вони, за свідченнями спеціалістів, простоять ще не одне десятиріччя.

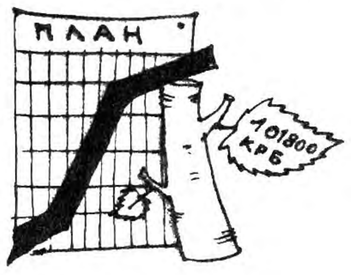

ВИСТАВКА ЗАМКІВ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). У селі Адамівці Врадіївського району керівництво райспоживспілки організувало виставку замків. Під стенд використано двері місцевого магазину. Доступ до експонатів вільний з ранку до вечора. Зате до продовольчих і промислових товарів — навпаки, бо на період роботи виставки торгівля ними перенесена в магазини райцентру — за кілька десятків кілометрів від Адамівки.

ГАЗ ПАХНЕ ЛИПОЮ

Нещодавно в славному Запоріжжі чимось запахло. Принюхалися ревізори і безпомилково встановили: пахтить від будівельно-монтажного управління № 12 тресту «Укргазкомунбуд». Пішли вони туди, копнулися в документах і докопалися до липи. Паперової.

Виявилося, що в 1971 році управлінці реалізували населенню 5 тисяч газобалонних установок за завищеними цінами. Аби план по усіх показниках витягти. І витягли. Бо 101 800 крб. у нього незаконно вписали.

Чи є правда на світі?

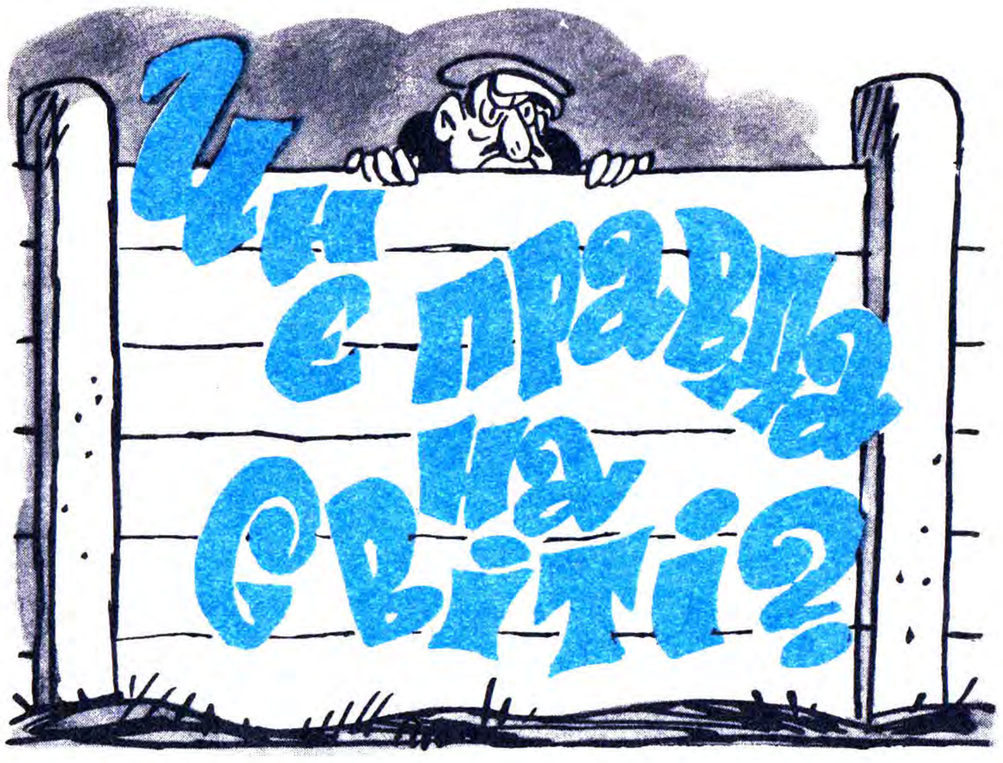

НЕМА! Авторитетно заявляю.

Донедавна у мене щодо цього ще були вагання, а от коли я за відрядженням редакції поїхав у Кам'янець-Подільський і там поговорив з Арсенієм Семеновичем Микитюком, то остаточно переконався: нема правди! Убили її оті осоружні бюрократи!

Однак, перед тим як оповісти про свою розмову з Арсенієм Семеновичем, хочу познайомити читача ще з однією цікавою людиною — симпатичною кароокою молодичкою з Козятинського району Вінницької області, що сама до нас завітала у редакцію.

— Оце,— сказала вона,— я до вас. Якщо вже і ви мені не допоможете...

І виклала на стіл товстенну купу різнокольорових папірців.

— Оце — копії. Копії моїх скарг, на які ніхто зважити не хоче... Пишу в усі усюди, в усі інстанції. Б'юся, б'юся, з сил вибилася, а правди знайти не можу. Покривають розбишаку!

— Якого розбишаку?

— Хіба я вам не говорила? Та ж сусіда мого, щоб йому на тому світі... Це ж він, душогуб, порішив мою зозулясту. Така ж була гарненька курочка, а він, розбишака, її отруїв...

— Тобто як це — отруїв?

— А дуже просто. З колорадським жуком на своєму городі воював. Картоплю свою якоюсь хімією посипав. А моя курочка тієї хімії скуштувала...

— А чого ж це ви своїх курей на чужий город пускаєте?

— Ну от, і ви — тієї ж. Так і знала! Так і знала!! Нема правди на світі...

І, просвердливши мене гнівним поглядом, грюкнула дверима.

Розгнівана молодичка чомусь пригадалася під час розмови із старшим контролером однієї із ощадкас міста Кам'янця-Подільського Арсенієм Семеновичем Микитюком.

— Убили! — скаржився Арсеній Семенович.— Нещадно, безжалісно вбили...

— Кого вбили?

— Та мене ж...

— Але ж ви, слава богу, начебто живі.

— Морально, кажу, вбили. Убили в мені останню надію на те, що на світі існує правда.

Ну, само собою, у старшого контролера ощадкаси справа — надзвичайно серйозна.

Набагато серйозніша, ніж у тієї кароокої молодички.

Арсеній Семенович має в Кам'янці-Подільському, на вул. Збарського, 73, власний будинок. Нічогенький будинок. І город при ньому — як кажуть, дай боже кожному. Так от, маючи такий нічогенький будинок з таким нічогеньким городом, Арсеній Семенович дійшов логічного висновку, що дерев'яна огорожа такому обійстю аж ніяк не пасує.

Отож подався він до Кам'янець-Подільського райпобуткомбінату і попросив, щоб йому негайно поза всякою чергою виготовили залізобетонні стовпці.

— Поза чергою — не можемо, — сказали працівники комбінату, не подумавши про те, що такі слова можуть образити старшого контролера. Тоді не подумали, а тепер це їм боком вилазить. Бо, ображений у своїх найкращих почуттях, Арсеній Семенович зразу ж почав завалювати районні, обласні і республіканські організації скаргами. І, уявіть собі, таки добився свого: стовпці йому виготовили позачергово, хоч підстав для цього й не було. Навіть додому завезли. (Везе пробивним людям!) Ще в липні 1972 року обгородив ними свій город, а скарг писати не перестав. Пише в обласні, пише в республіканські організації. Перця теж не обминув.

— А чого, власне, ви тепер домагаєтесь? — питаю. — Чого вам ще треба, Арсенію Семеновичу?

— Як це — чого? Правди домагаюся! Відповіді про заходи, вжиті до бюрократів, які маринували мою справу.

— Госпо-ди! — сміються члени того колективу, в якому працює А. С. Микитюк. — Та ж уся ця справа ламаного гроша не варта...

Ні, пробачте,— варта!

Державній касі вона вже обійшлася в суму, в кілька разів більшу, ніж коштує весь залізобетонний паркан, яким себе одгородив від навколишнього світу Арсеній Семенович. Але і цього йому, виявляється, ще замало.

— Я ще свого доб'юся,— вихваляється він.— До самих верхів дійду...

А що? І дійде. Слава богу, грамотний, писати вміє. Одне слово — вміє город городити...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

Мал. Й. КОГАНА

— Ви чому не доливаєте?
— А це мій внесок у боротьбу з пияцтвом.

Федір МАКІВЧУК

Спостереження

Тільки того вважай своїм справжнім другом, хто не забув зігріти добрим словом твоє серце у день ювілею. Недарма ж кажуть, що друзі пізнаються в біді.

* * *

Часто віддають хвалу не тому, хто вміє добре працювати, а тому, хто вміє створювати враження, ніби він добре працює.

* * *

Найважчий обов'язок людини — завжди лишатися людиною.

* * *

Є письменники і є члени спілки письменників.

* * *

Мікролітражний ханига — п'яніє від перших ста грамів.

* * *

Людина — це той ідеал, до якого ми не завжди прагнемо.

* * *

Не кожна людина звучить гордо.

* * *

Однолюб — з алкогольних напоїв, окрім самогону, нічого в рот не бере.

* * *

Вмерти ніколи не пізно.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не витримав критики...

НА ПОЛЯХ «ПОЕТИЧНОГО БЛОКНОТА»

ПО СУТІ

В редакцію надіслав вірші. Незабаром отримав відповідь: «Листа переслано у виконком для вжиття заходів по суті. Про наслідки щодо поліпшення Ваших житлових умов повідомимо додатково».

Я написав: «Вдячний за турботу щодо квартири. Додатково повідомте про долю віршів».

ТУРБОТА

Поет написав вірш, у якому заявляв:

«Я без вітчизни дня не проживу!»

...Місцевком розглянув заяву і вирішив: відмовити у наданні двотижневої туристської путівки для поїздки за кордон.

КРАЩЕ ПІЗНО

У книжці поезій з недогляду редактора чи коректора автора прозвали Георгійовичем.

Після цього його батько — Григорій — на старості літ почав ревнувати матір до сусіда Георгія.

Іван РИБИЦЬКИЙ.

м. Хмельницький.

Соціологічне коло

ГУМОРЕСКА

Тільки-но я вмостився за своїм робочим столом і розгорнув спортивну газету, як на вулиці заторохтів перфоратор. Я визирнув у вікно і побачив робітника в оранжевій спецівці, який завзято довбав асфальт. Навколо негайно зібралися цікаві.

— І звідкіля тільки ці нероби збігаються? — звернувся я до плановика Зозулі. — Скільки вже разів помічав: варто комусь почати щось робити на вулиці — і вже там не проштовхнутися. Годинами стоять, гав ловлять!

— Дармоїди! — негайно відгукнувся Зозуля і теж висунув голову у вікно. — Боремося, боремося з ними, а толку все ж таки малувато. І куди тільки громадськість дивиться?

— А я думаю, що тут і комунальники винні, — зауважив, підійшовши до вікна, технолог Радибога. — Коли б у цього маестро замість перфоратора була в руках яка-небудь високопродуктивна автоматична копалка, він упорався б за годинку-півтори, і люди б не стовбичили даремно. А так, мабуть, із тиждень колупатиметься...

— Та хай собі колупається на здоров'я, — сказав я. — Не в тім діло. Противно ледарів перед собою бачити — ось що головне. Ви тільки уявіть, скільки ця юрба часу марнує!

— А давайте вияснимо! — запалився плановик Зозуля. — Це ж принципова справа. Спустимося вниз і з годинником у руках точно встановимо кількість втрачених людиноднів. А потім ще й у газеті виступимо. Знаєте, як тепер цінуються соціологічні дослідження!

Коли ми вийшли з контори, стукіт перфоратора вщух. Робітник узяв лопату і став розмічати вузеньку траншею десятиметрової довжини. Після цього він устромив лопату в землю й дістав сигарету.

— І довго ви отак думаєте копатися? — поцікавився технолог Радибога.

— Та днів, мабуть, п'ять-шість, — відповів робітник, пускаючи дим кільцями. — Кабель треба поміняти.

— Ось — бачите? — багатозначно підморгнув нам Радибога. — П'ять-шість днів. А народу тут, — він примружився й повільно оглянув натовп, — не менше сорока чоловік. Отже, це вийде...

Радибога дістав із внутрішньої кишені логарифмічну лінійку і став швидко рахувати. Потім змотався до контори й приніс рахівницю та арифмометр. За кілька хвилин робота у нас уже йшла повним ходом. Я з годинником у руках визначав, хто з присутніх скільки часу провів коло траншеї. Плановик Зозуля щодесять хвилин перелічував новоприбулих і завзято клацав на рахівниці. Технолог Радибога зводив наші дані докупи й вираховував на арифмометрі кількість утрачених людиноднів.

Коли надвечір робітник виліз із траншеї, обтер лопату і, взявши перфоратора, подався додому, ми підбили підсумки. Вийшло, що з дев'ятої ранку і до шостої вечора держава втратила через дармоїдів загалом вісімдесят сім людиноднів.

— Он воно як! — гнівно сказав Зозуля. — Ні, ми не повинні так цього залишати. Треба довести справу до кінця.

Ми домовилися зустрітися наступного ранку на цьому ж місці й розійшлися.

Наше соціологічне дослідження тривало, аж поки той самий робітник, помінявши кабель, не засипав траншею. Надвечір п'ятого дня, збагачені усім пережитим і сповнені рішучості довести до кінця велику справу боротьби з дармоїдством, ми повернулися до контори.

Щоправда, затрималися там ненадовго.

Бо наші місця виявилися уже зайнятими.

...Тепер ми довбаємо асфальт — доки не трапиться якась солідніша робота. От і зараз прокладаємо траншею біля міського парку. Навколо з самого ранку стоїть чимала юрба і мовчки спостерігає, як ми орудуємо лопатами.

— І звідкіля тільки ці нероби збігаються? — сказав я, змахуючи піт із лоба рукавом оранжевої спецівки.

— Дармоїди! — крекчучи відгукнувся Зозуля. — І куди тільки громадськість дивиться?

— А я думаю, тут і наше комунгоспівське начальство винне, — зауважив Радибога і з трудом розігнувся. — Дали б нам якусь автоматичну копалку, щоб за годинку можна було впоратися, — і народ би дарма не стовбичив... Ну, давайте, давайте, братці, без перекурів, бо як норми не виконаємо, дідька лисого побачимо прогресивку!..

Володимир ЧЕПІГА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А це не знизить трудової дисципліни?
— Навпаки, коли передаватимуть хокейні баталії, ніхто з них із конструкторського бюро не вийде.

У корінь дивитися треба...

Робіть зі мною, що хочете, а я все-таки своє твердитиму: нічого жителям села Левківців на Івана Васильовича Богутенка та Галину Василівну Токарик скоса позирати і скарги на них писати. Чисті у них душі. Можливо, не такі, як кришталь, але... То тільки на перший погляд здається, що голова колгоспу ім. Жданова т. Богутенко та головний зоотехнік т. Токарик зловживали, а якщо глибше подивитися, — усе починаєш бачити в іншому світлі.

От, приміром, такий факт. Розкопав Іван Васильович в одній організації «Победу». Не зовсім нову, але й не таку, що тільки в металобрухт годиться. Біда лише, що приватній особі її продати не могли. А колгоспові — будь ласка.

Як тільки «Победа» прибула в Левківці, загальні збори колгоспників постановили: у зв'язку з непридатністю автомобіля передати його І. В. Богутенкові.

Щоправда, злі язики плещуть, буцімто Богутенко сам усе за загальні збори вирішив. Нехай і так, великого гріха тут не бачу. Бо, скажу вам, недоцільно було усе доросле населення Левківців заради однієї старої лайби турбувати.

Про Галину Василівну Токарик теж багато дечого говорять. Начебто вона не про інтереси господарства дбає, а лише про те, щоб сімейний бюджет поліпшити (за рахунок того ж колгоспу). Наприклад, Ользі Сметанюк та Килині Макогін продала тільних колгоспних телиць, хоч вони у господарстві на вагу золота, бо майже третину молочного стада становлять ялові корови. Степану Гендзюровському та Семену Роздольському дала з ферми перспективних телиць, а навзамін у них узяла старих, малопродуктивних корів. У цих господарів телиці вже потомство мають, а їхні корови лише корми на фермі переводять.

На перший погляд, обурливо. Але якщо подивитися в корінь, то стане ясно, що так Галина Василівна зробила не заради користі, а в ім'я дружби і заради взаєморозуміння з начальством: Ольга Сметанюк — найліпша подруга Г. В. Токарик, а Килина Макогін — рідна сестра голови колгоспу.

Щодо Гендзюровського та Роздольського, то й тут інтереси колгоспу так і випирають на перший план. Бо що тут робити? Чекати, поки телиця коровою стане? Довго. Простіше обміняти колгоспну теличку на готову корову, нехай і стару. У виграші і власник тварини, і Галина Василівна. Перший повозиться з телицею, зате матиме добрячу корову. А Галина Василівна задоволена, бо має можливість відрапортувати про збільшення молочного поголів'я.

Скажете — окозамилювання? Можливо. Але ж окозамилювання заради того, щоб рідне господарство, якому віддаєш усі сили, не згадували погано на нарадах.

З цих же мотивів Галина Василівна м'ясо дорізаних через хворобу тварин везе прямо на базар, не складаючи ніяких актів і обходячись без різних бухгалтерських формальностей. За виручені ж гроші у кого-небудь з колгоспників купують корову і приганяють її на ферму. Отож падежем худоби зоотехнікові дорікнути ніхто не може. А якщо й дорікне, що дещо при цьому в кишені Галини Василівни потрапляє, то це — пусте! Хай спробує ще довести. Бо хоч відомо, скільки колгосп заплатив за корови, куплені у Дмитра Яворського та Володимира Безпалька, зате ж який виторг був за м'ясо — одна Галина Василівна знає. Значить, їй і вірити треба на слово.

Звичайно, найкраще закупляти худобу просто на базарі. Бухгалтер дає без усяких формальностей тисяч п'ять-шість карбованців, і базарюєш собі. В актах на закупівлю худоби прізвище та адреса власника не вказується. Спробуй, перевір, у скільки та худоба обійшлася. Треба слідкувати лише, щоб кінцеві результати збігалися. А бухгалтерія своя, рідна. Усе пропустить.

Але якщо до кишені дещо й потрапляє, то називати ті гроші крадениими і вимагати за це суду, м'яко кажучи, жорстоко. Бо, якщо дивитися в корінь, то це — законний заробіток Галини Василівни. Адже в її прямі обов'язки входить лише боротьба за підвищення продуктивності ферми, а Галина Василівна, не рахуючись із власним часом, ще й м'ясо продавала.

Кажуть пообіцяла Г. В. Токарик «з'їсти» доярку Євгенію Козачко, яка написала про порядки на фермі в райком партії.

Вона, звичайно, пожартувала. Бо у Євгенії Козачко одинадцять почесних грамот за ударну працю, посвідка депутата сільської Ради та ще мандат делегата Третього з'їзду колгоспників України.

Декому незрозуміла позиція керівників районного управління сільського господарства, які скаргу перевіряли, бо після тієї перевірки винуватці схопили лише по догані.

А тут і розуміти нічого. Покарати серйозніше — значить, визнати серйозність ситуації. Цілком природно, що в такому випадку й начальника управління Г. А. Дацька можуть запитати: куди ж ви раніше дивилися, що окозамилювачів і шахраїв не помічали?

А на такі запитання, ясна річ, нікому не цікаво відповідати.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Тульчинський район
Вінницької області.

Макулатуру зберуть інші

Задумав якось один чоловік науковцем стати. А може, так далеко не й сягав, а просто вирішив захистити собі дисертацію. Одне слово, вивчив товариш давній народний досвід, ознайомився з сучасною колгоспною практикою, проштудіював новітні теоретичні віяння і дійшов цікавого висновку. Конспективно це зводилося ось до чого. Для того, щоб виростити хліб, треба його посіяти, а для цього потрібне насіння, чи, говорячи по-науковому, посівний матеріал. Матеріал же той слід узяти з попереднього врожаю і, говорячи знову ж таки по-науковому, довести до посівної кондиції. Опріч цього матеріал треба ще й зберегти. І теж — уміючи.

Усе це товариш докладно описав і подався захищати дисертацію. А там йому сказали, що це прописні істини і що для дисертації того замало.

Почув я оцю історію, і закортіло перевірити, чи не зобидили, бува, людини. Отож звернувся до авторитетних товаришів. Вони ствердили:

— Так. Коли людина навіть дуже добре знає, як саме слід зберігати та готувати насіння до посіву, то цього все-таки замало, щоб стати кандидатом сільськогосподарських наук.

— А чи може стати кандидатом наук людина, яка має досить приблизне уявлення про усе це?

— Безумовно, може, — пояснили спеціалісти. — Скажімо, кандидатом математичних чи медичних наук.

— А сільськогосподарських?

— Сільськогосподарських начебто не може... — відповіли спеціалісти з властивою спеціалістам обережністю.

Мені, до речі, теж так здавалося. Раніше. Поки не дізнався про те, що сталося в колгоспі ім. Крупської, Пустомитівського району на Львівщині. А там, під керівництвом голови артілі — кандидата сільгоспнаук М. С. Дмитерка, — так ретельно вимочили насіння ячменю, так акуратно занехаяли його, що всі 672 центнери геть утратили здатність сходити. А принагідно ще й п'ятдесят тонн вологої неочищеної озимої пшениці засипали, в результаті чого запаху (правда, тухлого) вона набула, а от смакові якості натомість втратила.

Отак, уявіть собі, діють люди вчені.

— А ми люди прості, ми не вчені, — каже товариш Стадник.

І справді, голова колгоспу ім. Б. Хмельницького, того ж району, товариш Стадник дисертації ще не написав. Хоча взагалі писати він уміє. Не дуже, можливо, красно писати, зате дуже впевнено приписувати. Він хвацько відзвітував перед статистичними органами про те, що всі заплановані 650 центнерів насіння ячменю успішно засипано. При перевірці з'ясувалося, що фактично засипано лише двісті центнерів.

— А от же ще чотириста з гаком центнерів лежить! — гукнув ображений голова.— Хіба ж ви не бачите?!

Але всі в колгоспі, в тому числі й сам товариш Стадник, уже давно бачили, що ці чотириста центнерів утратили схожість і на насіння стопроцентно непридатні.

І в колгоспі «Зірка» Кам'янсько-Бузького району теж давно побачили, що 160 центнерів вівса є абсолютно некондиційними. Але для того, щоб, бува, цього не побачили інші, агроном-насіннєвод Г. Бугачевська виробила формений папірець, з якого кожний цікавий може дізнатися, що той овес буквально першого класу. А старший агроном С. Нагурний той папірець акуратно до справи підшив.

Насіння, таким чином, є. На папері, правда.

І просто цікаво стало: як то товариші сівбу собі уявляють?

Тим часом згадалося ось що. У сиву давнину, коли ще не існувало ні вчених рад, ні ВАКу, один мудрий чоловік, який не претендував на кандидатське звання, зробив цікаве відкриття: «Що посієш — те й пожнеш».

Із цього абсолютно наукового твердження можна зробити висновок, що коли посіяти папір, то зібрати можна хіба лише макулатуру. Але макулатуру цілком успішно збирають піонери. А названих колгоспних керівників не макулатуру ж поставили збирати. А хліб.

Такий висновок напрошується. Якщо не заглиблюватися в науку.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Теж мені мужчина! Я і то вдвічі більше з роботи приношу!

Камінці

1

Коли за пазухою камінь —
Тримай штани міцніш руками,
бо ремінь може підвести,
й не оберешся срамоти.
Та й ще одна біда до того:
скалічить може камінь ноги!

2

Ти так довго старався, так довго
впрівав
й до сусіда в город все каміння
жбурляв.
А сусід, подивись,
ще й на тому наживсь:
він терпляче збирав кожен твій
камінець,
збудував нову хату, ще й гарний
хлівець.
Розплодив у хлівці і свиней,
і курей,
а та живність до тебе в город так
і пре,
все толочить, все нищить, дере
і жере...
Ти вже скоро чуприну дорвеш
до кінця:
це б прогнав оту напасть — так
нема й камінця!

3

До Скелі горнулась Вода:
«Люблю!» — без кінця шепотіла...
Тепер про любов говорити шкода —
бо Скеля підмита в ріку полетіла.

Роман ЮЗВА.
м. Івано-Франківськ.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

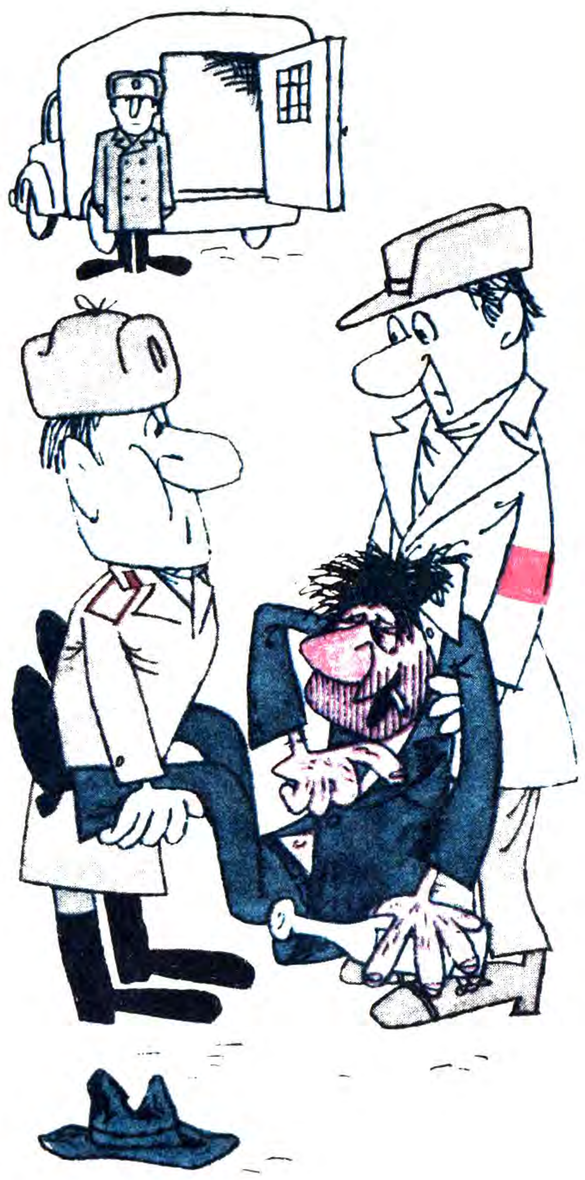

— І не набридло вам щодня зі мною носитися?

ЯК прославити рідне місто

ПОРАДА ДЛЯ БАЖАЮЧИХ

Для цього є невичерпні можливості. Рідне місто можна прославити, збудувавши яку-небудь вежу, що падає, а не може впасти; або викопати рівчаки, заповнити водою і пустити по них гондоли. Врешті-решт, можна поставити й водорозбірну колонку. Таку, наприклад, як у місті Первомайську.

Про неї знали колись тільки свердловці (тобто мешканці вулиці Свердлова), потім увесь Первомайськ, згодом уся Миколаївська область, а тепер знатиме, як бачите, і вся республіка. Бо куди тільки первомайці про цю колонку не писали, а води в ній, як і в засипаному колодязі, що поруч, і досі нема. Зате слава про місто, як бачите, уже є.

Та в Первомайську на досягнутому не зупиняються. Несподівано для мешканців завулку імені Свердлова його заасфальтували. Три роки тому. Зробив це завод імені 25-річчя Жовтня. Заасфальтували не просто, а так, щоб вода після першого ж дощу пішла попід самим тим асфальтом у бік річки. Новинка, так би мовити. А воді новинка не сподобалася: взяла й з першим же дощем спочатку надула той асфальт, як гумовий матрац, а тоді розпорола навпіл. Тепер лежить нещасний завулок наче з розпореним животом. Цим він і славний.

Та не довго своєю славою первомайці втішалися. Харків'яни їхню славу затьмарили. Не усім, звичайно, трудовим Харковом, а тільки знаменитою Лисою Горою. Виставили вони Лису Гору ніби на змагання з первомайцями під девізом: у кого канава краща. І перемогли. Бо до цього діла дуже серйозно поставився відділ комунального господарства Ленінської райради м. Харкова. Дізнавшись про завулок імені Свердлова в Первомайську, комунальники у липні 1971 року наказали розпороти «черево» не завулку, а цілій вулиці Осетинській. Водостічних труб не класти. Канави не засипати. Попід самими вікнами мешканців вулиці Осетинської у дощові й не дощові дні пропливають дошки, обаполи, сміття... Словом, лисогірці святкували цього літа перемогу. Але свято тривало недовго. Несподівано для Первомайська і особливо для Лисої Гори у боротьбу за прославлення свого міста включився досі не відомий їм Красилів, місто на Хмельниччині.

Красилівці не йшли протореними шляхами, а тим більш канавами. Вони у себе викопали... яму. Майже в центрі міста на вулиці Шевченка.

Згодом красилівці, очевидно, подумали, що однієї ями для Красилова мало, і від неї прокопали рівчак. Але творча думка їх не втихомирилася — думають, як же бути далі: чи засипати яму, а рівчак залишити, чи засипати рівчак, а яму викопати ще глибшу. Над цим б'ються кращі уми Красилівського районного шляхового відділу, але ніхто ні до чого поки що не додумався.

Є окремі голови як у Красилові, так і в Первомайську і на Лисій Горі, які пропонують все оте засипати разом із... славою і зрівняти з землею. Але тих голосів, очевидно, менше. Бо до них у згаданих містах і досі ніхто не прислухався.

О. ЧОРНОГУЗ.

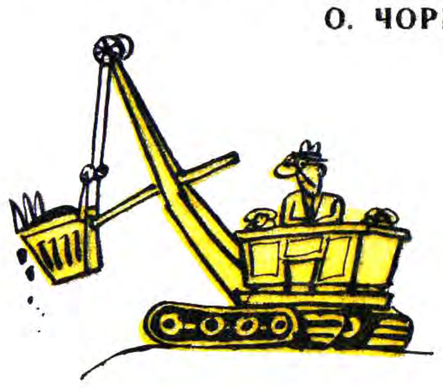

В ОБЛАСНОМУ МУЗЕЇ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

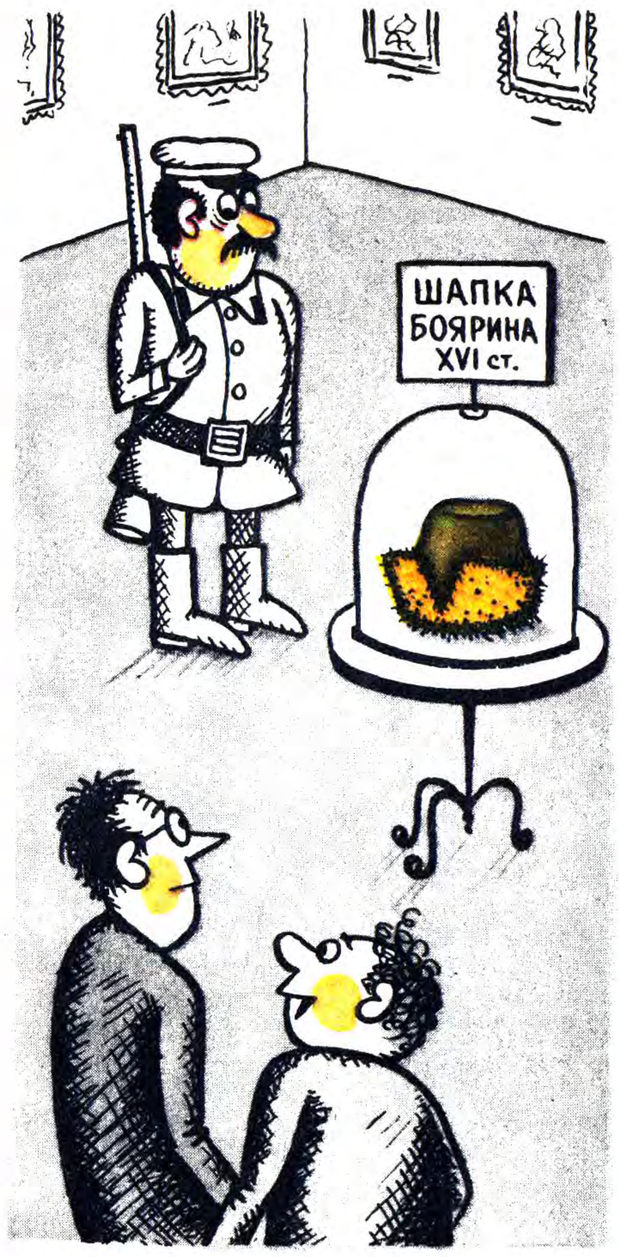

— Коло цього експоната на зиму ми завжди ставимо посилену охорону.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Чергове засідання правління клубу губителів природи закінчувалось, коли вбігли двоє захеканих громадян і бухнулись на диван.

— Не встигли вступити до нашого братства, а вже порушуєте дисципліну, — невдоволено зауважив головуючий. — Прізвище! Місце роботи! Послужні дані!

Прибулі відрекомендувались:

— Лукашенко. Директор Новоукраїнського цукрозаводу Кіровоградської області. Підприємство, яке я очолюю, чотири роки періодично випускає стічні води у ставок щебеневого заводу. Ефективність разюча: не лише риба, а й раки поздихали. Оце взявся за річку Чорний Ташлик. Як повідомили спецчергові, з 18 по 23 вересня риба в тій річці плавала тільки горічерева.

— Трофименко, — підхопився другий. — Директор Чернівецького рибгоспу Чернівецької області. За моєю командою цього року скошений очерет на Суховерхівському ставку. Але зауважте, не колись там скосили, а якраз у травні. Тому під косу попало 15 гнізд диких качок. Знищено 120 яєць. Опріч того, у райцентрі Кіцмань мої хлопці зрубали двадцять чотири пірамідальних тополі, що були окрасою містечка. Набравшись нахабства, втрутилась обласна інспекція охорони природи. І Кіцманський райвиконком ще 20-го липня прийняв рішення, щоб я за самовільну порубку та збитки, нанесені мисливському господарству, заплатив зі своєї кишені 546 карбованців 60 копійок.

— То як, приймемо до нашого клубу! — звернувся головуючий до членів правління. — Люди серйозні. Наполегливі. Показали себе на ділі.

У ту ж мить зметнулися руки вгору. Під схвальні вигуки до реєстраційної книги клубу губителів природи каліграфічним почерком вносяться прізвища згаданих товаришів.

З чим щиро їх вітаємо і ми.

І ТАКЕ БУВАЄ

«НОРМАЛЬНА ПРАЦЯ НАШОЇ АПТЕКИ ПОРУШЕНА»

Отак категорично і заявили керівники аптеки № 50 м. Звенигородки на Черкащині. У листі до редакції.

Почитали ми той лист і з сумом відзначили, що нормальна робота аптеки, справді, порушена — далі нікуди.

І через кого?

А через оту дебелу, червонощоку Галину Микитівну Свербиніс, що гасала по знахарях та гіпнотизерах усіляких. Вона, ота тітонька, апетит, бачте, втратила. Не могла вже подужати смажениці з п'яти яєць на салі.

Галина Микитівна, правда, безадресна. Вона — просто герой гуморески «Якби-то мені апетит!», написаної Лавріном Грохою і опублікованої у № 22 «Перця» за 1972 рік.

Але то дарма, що вона вигадана. Керівники звенигородської аптеки № 50 вважають її реальною. Вважають, бо в гуморесці згадується Звенигородка і аптека, до якої також вигаданий професор-знахар рецепти виписував. А в аптеці буцім по завищених цінах пілюлі продавали.

Прочитали керівники звенигородської аптеки гумореску і, хоч ні в чому не винні, дружно взяли все на себе. А добровільно зваливши все на свою неповинну голову, на сполох вдарили: написали листа до редакції. А в тому листі:

«...Це просто безсоромний наклеп на нашу установу... Нормальна праця нашої аптеки порушена... Шкоду, яку нам заподіяно з моральної сторони, важко визначити простими словами».

Керуючий аптекою говорив з Лавріном Грохою. Автор запевнив керуючого, що гумореска до них не має ніякого відношення. До речі, й Звенигородок на Україні кілька.

Та ніхто авторові не йняв віри.

Вигадана Галина Микитівна давно вилікувалася, покинула професорів-знахарів і апетитно уминає яєчню з салом. Вона й гадки не має, що своєю появою порушила нормальну працю звенигородської аптеки № 50.

Сміх та й годі.

І. СОЧИВЕЦЬ.

ТРІСКИ ЛЕТЯТЬ...

І зовсім даремно, між іншим.

Одразу ж обмовлюсь — ми не «дерев'яні вегетаріанці», знаємо, що навіть фейлетони на захист «зеленого друга» пишуться за дерев'яними столами. Отже — перш, ніж зробити стіл, треба зрубати дерево. І коли для діла треба зрубати дерево (і не одно), то треба. Нічого тут сльози лити. А коли не треба? І коли не для діла? Коли рубають, бо:

— Земля моя! І що на ній росте — теж моє! Отут уже мені ніхто не має права заборонити зрубати дерево.

Зважте на одну деталь. Такий рішучий товариш ніколи не скаже:

— Земля моя! І ніхто не має права заборонити мені посадити на ній ще одне дерево.

Пояснюється така деталь дуже просто. Що легше — викопати ямку, привезти саджанця, закопати його (обов'язково корінням донизу), полити і потім доглядати; чи цюкнути пару разів сокирою? Хоча про яку сокиру може бути мова в епоху бурхливого розвою техніки?! Бульдозер підігнав, раз, два — і з корінням!

І таки ж підігнав, і таки ж з корінням...

Ось перед нами витяг із наказу № 238. «Через поля нашого радгоспу проходить автодорожна магістраль. По обох боках цієї дороги було посаджено на родючих землях площею 7,1 га малоцінні лісові породи дерев (тополі, бузина). В даний момент вони заважають обробітку грунту, є розсадниками бур'янів. Виходячи із вищезгаданого, наказую провести розкорчовку лісових смуг...» І підпис: директор радгоспу «Зоря» В. Гайдаш.

Це на Вінниччині, у Козятинському районі є такий радгосп і такий директор.

Не з вашим розумінням, товаришу Гайдаш, вирішувати, яка порода дерева цінна, а яка ні. Бо коли б ви були справжнім господарем, то знали б, скільки шкоди вашим же полям принесе ота розкорчовка. Збагатившись на 7,1 га, ви знизите урожайність на сотнях га. Оті «малоцінні» породи затримували сніг на ваших полях, зберігали вологу, ставали на перепоні суховіям, затіняли шляхи і захищали їх від снігових заносів. І чи така вже «малоцінна» бузина? Вчені встановили, що її ягоди і навіть листя містять в собі цінні лікувальні речовини. Ви за це не відповідаєте? Згоден.

Але ж чому, викорчувавши «малоцінні» дерева, ви не наказали посадити на їх місці цінні? Ах, бур'яни там розводяться! Правильно. І будуть бур'яни кублитися, коли з ними не боротися. Посадка тільки тоді віддячить, коли її культурно утримувати, доглядати. Для чого... Вирубати легше. І рубають! І корчують.

Тріски летять у всіх областях. Досить сказати, що на Україні вздовж шляхів викорчувано лише горіхових дерев близько трьохсот тисяч. Горіх, як відомо, не належить до «малоцінних» порід. Проте ж рубають. Аж тріски летять. Бо:

— Земля наша!

Закон «Про затвердження земельного кодексу Української РСР» від 8 липня 1970 р. дуже добре пояснює, що таке землі в смугах відводу залізниць і автомобільних шляхів і як слід берегти зелені насадження в цих смугах. Проте створюється враження, що в ряді областей України забули відповідні Постанови і Закони.

Летять тріски на Полтавщині, Кіровоградщині, лягають під бульдозери дерева на Львівщині, Івано-Франківщині... На території Чернівецької області пролягло 3120 кілометрів шосейних доріг. Озеленено з них заледве половину. І це на зеленій Буковині! Чи не соромно, товариші? Мабуть, що не дуже соромно, бо за останні два роки тут насаджено дерев лише на протязі 72 кілометрів. А вирубано? Вирубано на сотнях.

З одного кінця садимо, з другого рубаємо-корчуємо. Причому друга операція відбувається значно організованіше й інтенсивніше, ніж перша.

Винищено дерева вздовж дороги Луцьк — Устилуг на Волині. Колгосп «Радянська Волинь» Луцького району винищив 1805 погонних метрів восьмирядної снігозахисної посадки, «визволивши» таким чином аж півтора гектара своєї землі.

Колгосп «Промінь» Локачинського району викорчував 465 погонних метрів восьмирядної снігозахисної посадки, виривши у шляховиків аж... півгектара.

Щось подібне проробили і колгосп ім. 8-го Березня, колгосп ім. Кірова, радгосп «Правда» цього ж району. Причому лягали під бульдозер не якісь там прутики, а 8—10-річні дерева.

Бачте:

— Віддай, бо моє! Наша земля!

Це культурне ведення господарства чи це крохоборство?

Плюнімо на естетику. Яка може бути естетика, коли шлях голий, як дідове тім'я. Але подумаймо про ту шкоду, якої завдало агротехніці таке хазяювання, і подумаймо про ті машини, що буксують на шляхах, занесених снігом. Ну, добре, на Волині кажуть:

— У нас лісу і так вистачить, вологу затримувати маємо чим.

А що скажуть, на Одещині, на Миколаївщині, де кожне дерево варто прирівняти до архітектурного пам'ятника? Проте рубають і там. І як рубають! Лисим став шлях між двома обласними центрами — Одесою і Миколаєвом.

Може, там уже стали такі багаті на вологу? Може, суховії навчилися зупиняти папірцями з наказом: «наказую викорчувати»? Щось не віриться.

Коли в Ананьївському районі Одеської області шляховики склали акт після того, як колгосп ім. Котовського викорчував зелені насадження уздовж шляху, керівники району відмовилися цей акт підписати.

Під безглузде знищення сотень тисяч дерев підводиться «хазяйська» база:

— Бур'яни знищуємо! Посівні площі збільшуємо!

Що тут можна сказати? В гарного господаря ні на полі, ні в снігозахисній смузі бур'янів немає. А площі... На скільки ж вони збільшились по Україні?

Після вирубки сотень тисяч дерев на Україні «вивільнилось» аж... 277 гектарів.

Та про таке «збільшення» площі навіть у межах одного району серйозно говорити не доводиться! А в межах республіки? Про шкоду ж, яку заподіяли сокира та бульдозер і природі, і естетиці, і насамперед, агротехніці, хай скажуть люди компетентніші, ніж я.

...Народна мудрість гласить: «Той, хто посадив хоч одне дерево, прожив своє життя не даремно». А той, хто не посадив?

Та бог з тобою, не сади. Інші посадять. Тільки ж не рубай. Май совість. І здоровий глузд.

Микола БІЛКУН.

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

МОЛОДІСТЬ ЖІНОК

Норвезьку письменницю Якобіну Коллет (1813—1895) запитали, до якого віку можна вважати жінку молодою.

— Жінка завжди молода, — відповіла та. — Спочатку вона дуже молода, потім вона молода, потім вона все ще молода, далі вона не зовсім молода і, нарешті, вона зовсім не молода.

ЖЕРТВА ПОПУЛЯРНОСТІ

Леоніда Утьосова запитали, коли і де він відчув себе жертвою власної популярності.

— На жаль, це було у моїй рідній Одесі, — відповів артист. — Якось сів я уже в машину, щоб їхати на концерт. Тут якась експансивна одеситка підбігла до мене, тягнучи за собою хлопчака. Рвучко відчинивши дверцята таксі, вона закричала на всю вулицю.

— Яшо! Слухай сюди! Це живий Утьосов! Дивись швидше, поки ти підростеш — він може померти!

ВІДПЛАТА

Композитор Шопен гостював якось у свого знайомого, к лишнього шевця, котрий став уже заможним власником великої шевської майстерні.

По обіді господар попросив Шопена зіграти щось на фортепіано. Композитор відмовлявся, але господар наполягав:

— Та зіграйте ж, пане Шопен, ну, хоча б для того, аби показати нам, як це робиться!

Композиторові довелося виконати це прохання.

Через деякий час уже Шопен запросив того колишнього шевця до себе. І по обіді композитор подав гостеві пару старих чобіт:

— Полагодьте їх, будь ласка!

Гість навіть образився:

— Та що ви, пане Шопен, хіба так можна!

Але Шопен відказав з посмішкою:

— Та полагодьте їх хоча б для того, щоб ми побачили, як це робиться!

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що ж це ви, кандидат наук, а пишете так безграмотно!
— Так я ж кандидат не філологічних, а технічних наук...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Бурхливу самодіяльність розгорнула завідуюча клубом села Ягідно на Волині Стецюк Н. І.

Сама вона лише носила ключ і часом відмикала ним клуб. Всі ж культурно-освітні заходи пустила на повну самодіяльність відвідувачів. Мовляв, нехай хто як хоче, так культурно і розважається: насіння лузає, курить чи в підкидного ріжеться.

І, уявіть, нічого. Два роки протрималася робота клубу на такій художній самодіяльності. А потім почала щось шкутильгати. І мешканці села написали скаргу Перцеві.

Завідуючий відділом культури Турківського району т. Кузьмич повідомив редакцію, що за байдуже ставлення до роботи Стецюк Н. І. від обов'язків завклубом увільнена.

НАКОЇЛА

УСМІШКА

Микита стогнав, прилігши на гусеницю свого трактора.

— Ну, що ж, — помовчавши, сказав бригадир, — доведеться не занаряджувати. Тільки ніяк не второпаю, що в тебе за хвороба? Кашляєш?

— Ні... і...

— Ну, це, видно, наслідки отого закордонненького грипка.

— Та ні... і...

— Може, ангіна?

— Ох... — тяжко дихає Микита, — не вгадаєте, Сидоровичу. Це все робота жінки моєї.

Двадцять пар очей полізли на лоб.

— Ну-у!? — хором бригада.

— Точно.

— Наворожила? — аж зойкнула молода куховарка.

Заперечливий помах руки.

— Била?

— Тьху, ти! — розсердився тракторист. — Невже не зрозуміло? Жінка пішла вранці на роботу і гроші сховала. Похмелитись ні за що!

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.
м. Харків.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Він завжди після третьої любить самотність...

З угорського гумору

П'яний чоловік кинувся на шию швейцарові родильного будинку:

— Панове, у мене близнюки!

— Добре, добре! — всміхається швейцар. — Але чому ви кажете «панове», коли я тут один?

— Один? — здивувався новоспечений батько. — Оце так?.. То я побіжу назад подивитися, чи справді близнюки...

* * *

Одного спортсмена швидка допомога відвезла до лікарні. Він отямився саме в той момент, коли йому зміряли температуру.

— Я в лікарні? — спитав хворий. Медсестра кивнула головою.

— Температура є?

— Так.

— Скільки?

— 39,8.

— А світовий рекорд — скільки?

* * *

— А-а-а! Що ви робите! — закричав пацієнт у зубному кабінеті. — Ви ж вирвали мені здорового зуба!

— Спокійно! — відповідає лікар. — Дійде черга і до хворого.

Переклав М. ЛЕМБАК.

Заяча критика

БАЙКА

Заєць Левові посмів
при усіх сказати,
що підлеглих все ж годиться
на Ви називати.

Посміхнувшись, мовив Лев:
— Дякую, Зайчисько...
Та щоб Вашої ноги
не було і близько!

Заєць, вчувши ту «подяку»,
враз помер із переляку.

Вам вухатого не жаль?
Жаль? Ото й уся мораль.

Володимир КЛЕНЦ.

с. Поліське
на Київщині.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

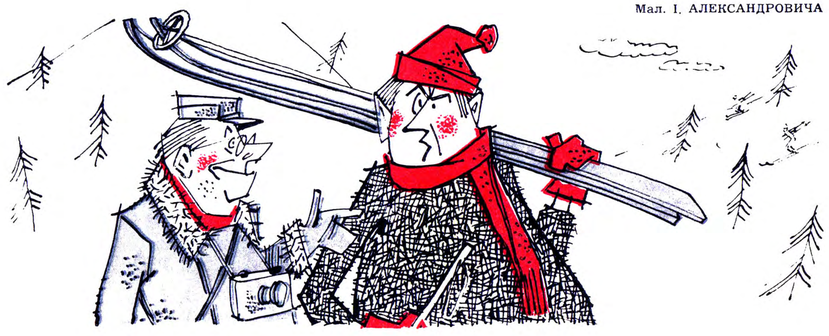

— Пробачте, Сергію Павловичу, але я зараз не на роботі, а у відпустці, і теревенити мені ніколи...

В усьому винна шкіра

ГУМОРЕСКА

Чорт сидів на зборах. Розпач розривав його серце:

— За що? За яку бісову маму вони так мене бештають?

З-за столу підвівся головуючий. Оголосив:

— А зараз приступимо до розгляду персональної справи Чорта.

У залі захихикали.

Головуючий продовжував:

— Тиждень тому у нашій установі стався прикрий випадок. Кинули недокурок. Згорів цілий відділ. Ми радилися і прийшли до єдиної думки, що це робота Чорта.

«Господи, яка несправедливість, — подумав Чорт. — Я вже рік тому кинув палити».

— Але ж я не палю! — обурився Чорт.

— Хе! Це він не палить! — кинув хтось з президії! — А що, може, Ангел палить?!

З місця піднялася прибиральниця:

— Це міг зробити тільки Чорт. Скільки з його кімнати я виносила порожніх пляшок, знає один бог...

«Та вони що, подуріли?» — подумав Чорт.

— Я два роки уже до рота нічого не беру. У мене нирки болять. А в кімнаті я сиджу не сам. Зі мною Ангел...

— То що, ти вважаєш, що Ангел п'є? — затюкали Чорта з усіх боків. — Ви чуєте? Ви бачите, куди він гне? Хоче спаплюжити Ангела!

— Звичайно, що пожежа — це Чортова робота, — піднявся в залі ще один співробітник. — Чорт, взагалі, аморальний тип. Він до жінки Ангела вчащає.

«Ні. Вони справді божевільні, — подумав Чорт. — Ангел залицяється до моєї відьми, а з мене шерсть скубуть».

— Та ви що?! — обурився Чорт. — Та ви знаєте, що це Ангел до моєї жінки заскакує!..

Зал вибухнув реготом.

З-за столу підвівся головуючий. З іронією зауважив Чортові:

— Вибачте, ви справді дивак. Тут порушено здоровий глузд. Тут нема логіки. Для вас, звичайно, ваша жінка — красуня. Але все-таки вона відьма. Де ви бачили, щоб Ангел кинув ангелицю і бігав до відьми?

У залі знову захихикали.

— Воно справді дивно, — заїкався Чорт. — Чорт його знає, як ту логіку зрозуміти. Але воно факт. Ангел таки злигався з моєю відьмою. А здорового глузду тут дійсно нема...

— Ну ось, бачите, — сказав лагідно головуючий Чортові. — Самі визнаєте...

Далі Чорта не слухали. За моральну розгнілність його хотіли вигнати з колективу. Але, врахувавши те, що він сам визнає свої помилки, обмежилися суворою доганою з останнім попередженням.

Приплентавшись додому, Чорт написав об'яву:

«Міняю добротну нову велику з густою блискучою шерстю чортячу шкіру, з цінними рогами на голові і хвостом з художньою китицею, на будь-яку, поношену, стареньку, потріпану, облізлу ангельську шкіру. Можна без крил і без пір'я. Аби тільки був ярлик, що вона ангельська».

Євген ДУДАР.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ой, як він мріє про власну садову ділянку!

Якби не обставини...

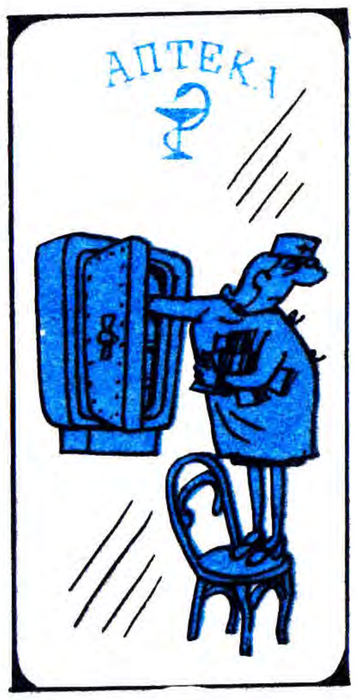

Скільки спокус підстерігає людину на життєвому шляху! Буває, в таких умовах опинишся, що хочеш чи не хочеш того, а схибиш. Самі обставини змушують.

Взяти хоч би Марію Василівну Рябцеву, жительку села Кетрисанівки Бобринецького району, що на Кіровоградщині. Можливо, якби працювала вона на іншій роботі, то й гріха б на душі не мала. Але Марія Василівна керує аптекою, та ще, на біду, і мешкає в тому ж будинку, де ввірений їй заклад розмістився.

Спробуй тут залишатися кришталево чистою, коли вугілля, дрова і все таке інше — ніби й державне, але одночасно й твоє, коли підлеглі тільки й чекають твого розпорядження. «Докіє, помий підлогу!» — подаси голос санітарці, і власна світлиця стає мало не стерильною. «Посип курям, кроликам педай!» — гукнеш,— і живність напоєна і нагодована.

До того ж, маєш право різні накази писати. Кріпишся, кріпишся, а там, дивись, усе-таки й напишеш: «Зарахувати Рябцеву Ксенію Тарасівну на посаду фасувальниці». Або: «Зачислити Рябцева Валерія Болеславовича асистентом».

Напишеш ненароком, а потім сидиш і голову ламаєш — як вийти із становища. Бо ж сімдесятилітня Ксенія Тарасівна живе в Білорусії, а в Кетрисанівку лише зрідка навідується. В гості до дочки — отієї ж таки Марії Василівни. У такому похилому віці важко двічі на місяць приїздити за зарплатою. Доводиться самій за матір у відомості розписуватися.

Та й сина через таку дрібницю турбувати незручно, відривати від навчання. Валерій Болеславович покладені мамою службові обов'язки виконує заочно, оскільки вчиться на стаціонарі в Знам'янському профтехучилищі. Це, щоправда, ближче, ніж Білорусія, але все-таки кожного разу їздити — зарплати не напасешся. А в матері рука не відсохне, якщо й за сина закарлючку виведе. Слава богу, грамотна...

Та й інші резерви задоволення матеріальних потреб так і лізуть до рук. Зокрема, сумісництво, преміювання та інші прогресивні форми стимулювання близьких родичів.

Або ще. Кожного року на ремонт приміщення обласне аптекоуправління виділяє кругленьку суму. І головне — не цікавиться, як її витрачають. А будинок новий, таких затрат не потребує. Що з тими грошима робити? Повернути лишки? Наступного року менше дадуть. Доводиться освоювати і їх. Без сторонньої допомоги. А що поробиш — обставини...

Дехто, правда, схильний вважати, що обставини тут ні при чім. Мовляв, така уже вдача у Рябцевої.

Ну, гаразд, припустимо, що індивідуальні якості Марії Василівни певну роль зіграли, спокусилася вона вперше. Та чи спокусилася б удруге, якби їй відразу — по руках? Навряд.

А то хапонула Рябцева сотню-другу державних карбованців — а керуючий аптекоуправлінням тов. Жученко на неї пальчиком насварився. Хапонула удвічі більше — а їй аж догану! Як бачимо, моральні витрати окуплюються з лишком. Матеріально.

Воно й тов. Жученка зрозуміти можна. У нього є виправдання такої христосівської терпимості — адже Рябцева запустила нестерильну руку не в його власну кишеню...

В. БАЛАШІВСЬКИЙ,
М. ГАННИЧ.

Кіровоградська область.

«Італія, як і інші країни, хотіла придбати колонії, щоб дати своєму народові життєвий простір, забезпечити промисловість сировиною і зміцнити свої міжнародні позиції. Італія терпляче здійснювала цивілізаторську місію в цій країні, однак виникла необхідність удатися до воєнних дій. На жаль, при цьому не обійшлося без людських жертв, тому що населення Ефіопії учинило нам опір».

(Із сучасного італійського шкільного підручника історії).

—

Фірмі, яка виробляє замки «з гарантією», одна нью-йоркська зграя гангстерів запропонувала свої послуги: для реклами продукції тієї фірми «джентльмени удачі» бралися вивішувати на пограбованих магазинах таблички з написом: «Цього не сталось би, якби ви користувалися замками з гарантією». Звичайно, робити це малося за чималу плату.

Фірма відмовилася від такого співробітництва. І тоді гангстери почали вішати на дверях пограбованих магазинів таблички із таким написом: «Це сталося тільки тому, що тут був замок із гарантією».

—

«Завдання німців у другій половині XX сторіччя — виправити помилки Гітлера і придушити комунізм у Європі... Ось для чого нам потрібна атомна бомба».

(Франц-Йозеф Штраус).

Як повідомляє американська газета «Лос-Анджелес таймс», сіоністи проводять в Ізраїлі кампанію погроз деяким медичним працівникам. Релігійні фанатики виступають проти анатомування трупів, бо вважають, що анатомовані покійники не зможуть воскреснути, коли прийде месія. Вони уже домоглися того, що кількість студентів-медиків і лікарів-патологоанатомів у країні різко скоротилася.

—

Мешканцеві Сінгапура 83-літньому Таку Альману Бун Айн належить своєрідний світовий рекорд: за своє життя він 78 раз розлучався із дружинами. До того ж в 77 випадках шлюб розривався за його бажанням. Тільки в останньому випадку ініціативу проявила дружина. З цього приводу рекордсмен заявив: «Видно, я уже почав старіти...»

«...в жовтні 1968 року... для остаточного погодження 170 пунктів шлюбного контракту зустрілися адвокати Жаклін Кеннеді і Арістотеля («Арі») Онасіса. Серед умов були й такі: якщо Онасіс залишить Джеккі, вона одержить по 10 мільйонів доларів за кожен спільно прожитий рік, якщо ж покинутим виявиться Онасіс, але тільки після п'яти років спільного життя, то це грошове відшкодування становитиме 18,75 мільйона доларів; Джеккі буде щорічно одержувати 625 тисяч доларів на «особисті витрати», 10 тисяч щомісячно на туалети, 7500 — на косметику, 6250 — на особистого охоронця; в період функціонування шлюбу вона зобов'язується проводити разом із чоловіком усі католицькі свята і літній відпочинок.

Якщо врахувати минуле Онасіса, пов'язане з танкерним флотом, то навряд чи варто дивуватися, що його шлюбний контракт нагадує собою звичайну фрахтову угоду, за якою судно віддається в користування за розцінками, що коливаються залежно від сезону».

(«Ремпартс», Берклі).

—

«Негайно позбувайтеся грошей. Тим паче, що для більшості із вас це не являє собою складної проблеми».

(Заклик, опублікований у журналі Американської медичної асоціації штату Кентуккі).

Буржуазні пропагандисти хотіли б використати націоналістичну ідеологію в ролі «троянського коня». Але ці пани забувають, що радянський народ уже давно ідейно розгромив подібні спроби і чудово розуміє їх антикомуністичну суть.

З газет.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

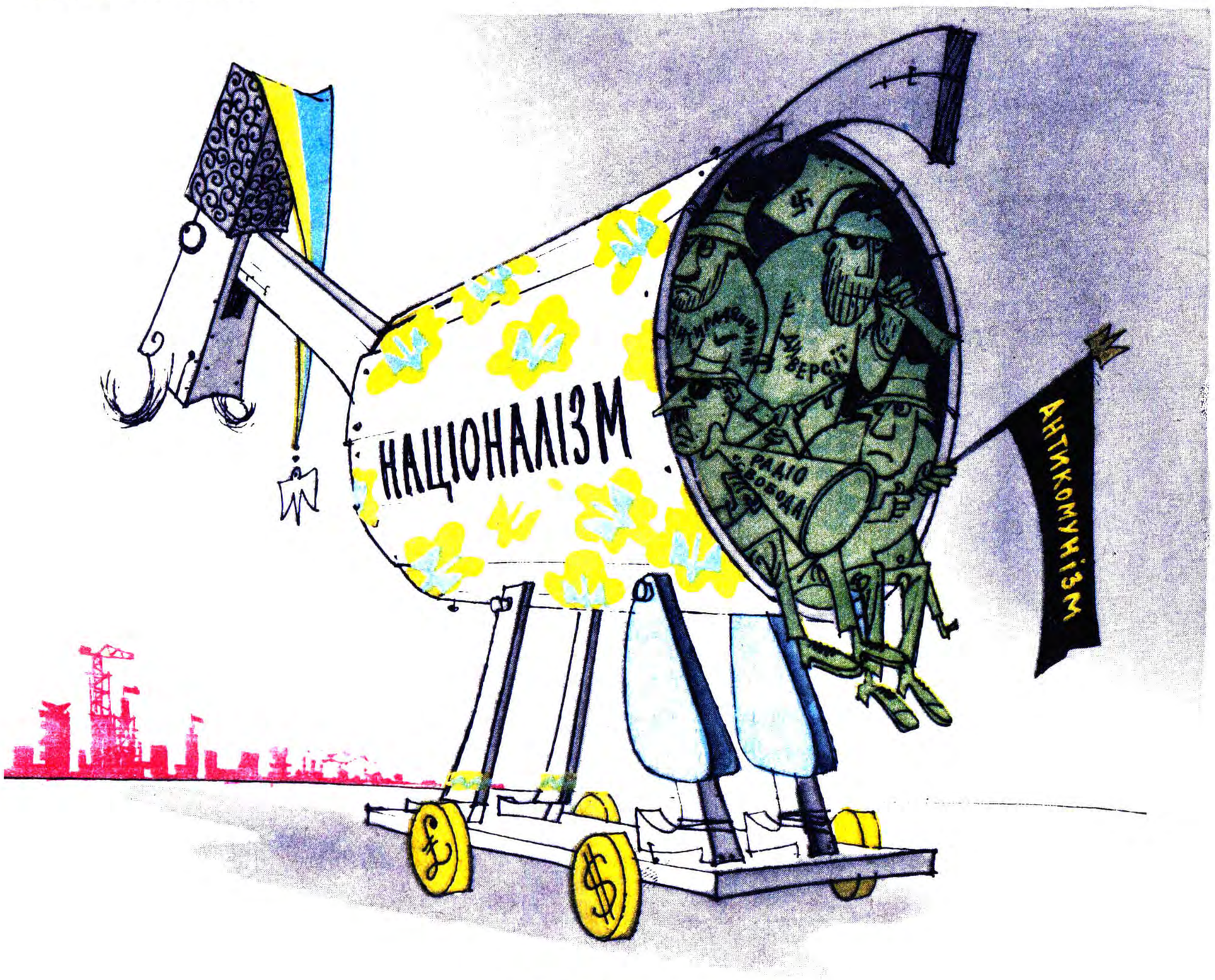

Стара троянська шкапа.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Без слів.

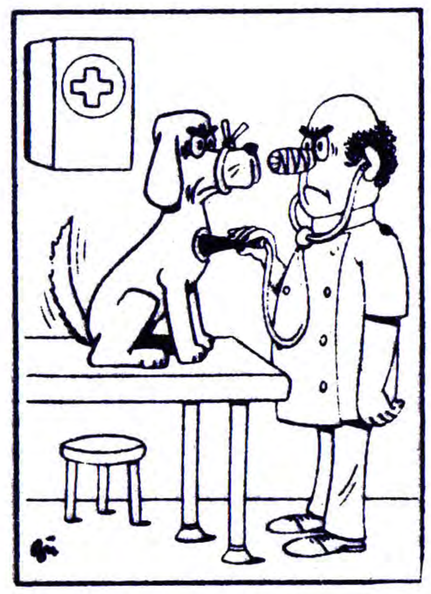

Без слів.

— Той, хто вигадав для дітей зимові канікули, видно, ніколи не мав дітей.

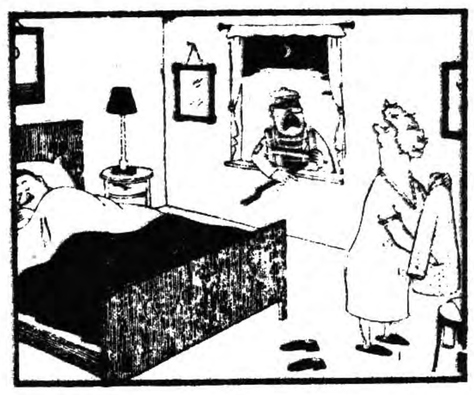

— Зачекайте, жіночко, я в цій справі кращий фахівець.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОРУЧЕНЯ

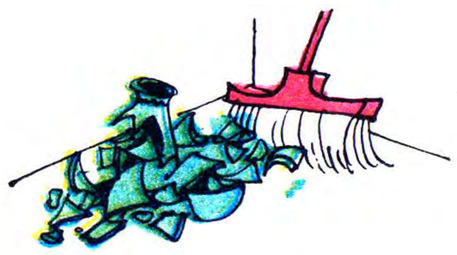

ЩО БУДЕ!

Малий Вітя ненароком упустив на підлогу мамину улюблену вазу.

— Ой лишенько! — забідкалася бабуся.— Що ж тепер буде?

— Як що?.. Купка черепочків,— заспокоїв її Вітя.

ПРИЄМНИЙ СОН

Чотирирічний Сашко, прокинувшись, миттю скочив із ліжка і побіг до буфета.

— Що ти там шукаєш? — питає мати.

— Цукерки!

— Які цукерки? Ніхто цукерок туди не клав!

— А я клав!

— Коли?

— А вночі, коли спав!..

Олександра МАКСИМЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

ГІСТЬ

У моїм садку буває
Дуже-дуже дивний гість:
Слив дозрілих не зриває,
А малинку їсть та їсть.
Слід тягнувся за горбочок,
Де лиш пасіка стоїть.
Хто ж занадився в садочок?
Угадайте... Хто?

(Ведмідь).

Володимир ПАНЧЕНКО.

ВОРОНА І РАК

(Українська народна казка)

Летіла ворона понад берегом. Дивиться — лізе рак. Вона хап його та й несе, щоб сісти де-небудь поснідати.

Бачить рак — непереливки і каже:

— Люба вороно, знав я і твого батька, і твою матір: що вже за гарні були!

— Угу! — ворона йому на те, не роззявляючи дзьоба.

— І братів, і сестер твоїх знав, — веде своєї рак, — теж преславні були!

— Угу! — знову йому ворона, а рака таки міцненько тримає.

— Та вже хоч і гарні вони, — каже рак, — а однак тобі не рівня. Кращої від тебе я й на світі не бачив!

— Твоя пр-равда! — каркнула ворона на весь рот і впустила рака у воду.

ГЛИБОКА РІЧКА

В Люди запитала раз Марічка:
— А у вас в селі глибока річка?
— Ой, глибока ду-же! —
каже Люда, —
Як лягти, то з головою буде...

ПРИГАДАЛА

Каже вчителька до Віри:
— Пригадай п'ять хижих звірів.
Віра миттю відказала:
— Два ведмеді й три шакали.

БІЛЯ ТЕЛЕВІЗОРА

— Де поділась лялька, Нато? —
Запитав дідусь Тадей.
— Я поклала ляльку спати,
Бо це фільм не для дітей.

ОЛЕСИНА КАРА

— Чого це ти стоїш в кутку? —
Пита Олесю Клава, —
Зробила шкоду ти яку?
Це хто тебе поставив?..
Олеся Клаву обніма
Й зітхає тяжко-тяжко:
— Себе поставила сама,
Бо я... роз-би-ла чашку!

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Петро РЕБРО

ОБ'ЯВА

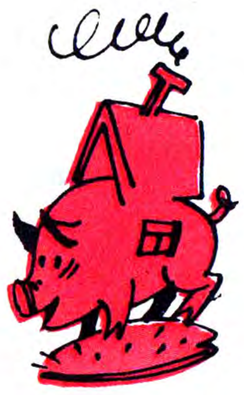

«Продаються хата і свиня.
Попід цинком. Мужеського роду.
Зовні обличкована вона,
Тиха, смирна і не лізе в шкоду.

Призьба є, підлога — дощана,
Вже не менш як на три пальці сала.
Видно город з одного вікна,
Тільки рило Жучка покусала.

Весь причілок прикраша різьба,
Любить кукурудзу і помиї.
Дах — червоний, а з боків — ряба,
З димарем і дзвоником на шиї.

Обіч хати — кухня і садок.
Є плита і квітнуть вишні в маї.
Трохи далі — чайна і ставок,
Є коньяк, а жаб давно немає.

Подивитись можна в кінці дня.
Не лякайтесь, що висока плата,
Бо зате ж з верандою свиня,
І з кільцем залізним в писку хата».

ЗАГАДКОВИЙ КЕРІВНИК

Якийсь у ньому дивний біс таїться,
Інакше — де причина цьому факту:
Курча у борщ зарізати — боїться,
А от людей — доводить до інфаркту!

ОСЕЛ ІЗ ПСЕВДОНІМОМ

Либонь, знайомі ви із ним:
Він хвалиться весь час:
— «Осел» — це в мене псевдонім,
Насправді ж я — «Пегас»!

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД

Припхався він ранесенько до хати
І ну мою хвалити писанину...
І стало мені ясно в ту ж хвилину,
Що знову буде гроші позичати.

СКРИВДИВ...

Із гуляння дівчина до хати
Прибіга, а сльози — як горох.
Лиш її уздріла сонна мати,
То сердешна ледь не вмерла: — Ох!

На момент аж остовпіла наче.
Запитати б, та немає сил.
А дівчисько іще дужче плаче:
— Скривдив мене, мамо, той... Василь...

Мати — голосити: — Отакої!
Я ж казала: не ходи, дурне!
Що ж він, той пройдисвіт, ще накоїв?
— Мамо, він... поцілував мене...

— Та й усе? То, донечко, нічого!
Заспокойся! Буде все гаразд!
А дочка: Та жаль бере од того,
Що поцілував він тільки раз!

КРИТИЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ

Виховувать взялись на зборах Якова —
І кожне слово тут звучало вироком.
Один казав: — Якщо коли і плакала
За кимсь тюрма, то тільки за цим виродком!

А другий говорив:— Поміж негідників
Не знайдете негідника подібного!
А третій ще додав: — За тридцять срібників
Пройдисвіт цей продасть і тата рідного!

Четвертий нагадав: — Немає рації
Повторювать: його сто раз ми драїли!
А п'ятий відрубав: — Адміністрації
Його в три-шиї гнати ми б пораяли!

—

Ви, звісно, зацікавитесь: на Якова
Чи справило це все належне враження?
О, так! Він звівсь і мовив: — Щиро дякую
Вам, друзі, за критичні зауваження.

На народні усмішки

ТРЕБА ТІЛЬКИ ЗВИКНУТИ

Чоловік купує в магазині настінний годинник.
— Але ж він неправильно час показує, — каже до продавця.
— То нічого. До нього треба тільки звикнути. Я, наприклад, знаю: якщо стрілки показують шість годин, а годинник б'є дев'яту, то будьте певні, що це точно пів на третю.

ДБАЙЛИВИЙ СИН

— Що ти з зарплатою робиш, Петре?
— Те, се куплю, в ресторан сходжу, а що лишається — батькам посилаю.
— І багато вже вислав?
— Та поки що ще нічого не залишалось.

ПІДОЗРА

— Товаришу бригадир, дозвольте мені піти з роботи, дідусь важко захворів.
— Щось ваш дідусь тільки тоді хворіє, коли футбольні матчі відбуваються.
— Знаєте, я вже й сам почав його запідозрювати.

Повідомив Ф. БОДНАР
з м. Чернівців.

НА ПОХМІЛЛЯ

Один випивоха вдосвіта прокинувся та й гукає:
— Кумо! Налийте склянку горілки!
— Нема горілки, — озвалася жінка.
— Ну то пива.
— Нема й пива.
— А де ж це я?
— Дома, ідоле, дома.
— А-а-а... Тоді подай води.

Повідомив Й. Д. НОГІН
з м. Актюбинська Казахської РСР.

СИН ЗНАЄ

Сидять мати й син та вечеряють. Коли це надворі щось як загуде, потім — зареве, а далі й тріщати стало.
— Ой, лишенько! — перелякалася мати, — мабуть, телиця відірвалася!
— Не турбуйтеся, мамо! — заспокоїв син. — То тато додому йдуть.

Повідомила К. ІВАНОВА
з м. Ігрень Дніпропетровської області.

ПОЯСНИВ

Ловить хлопець рибу, аж їде дядько й питає:
— Ну як, риба не зривається?
— Та коли як. Коли витягну на берег, то не зривається, а як ще до берега тягну, то буває, що й зривається.

Повідомив І. ЧИЖИК
із с. Коврай Перший Черкаської області.

МУЧЕНИК

Студент, сидячи на лекції, безперервно клює носом, позіхає. Викладач підійшов до нього:
— Спите, товаришу студент?
Встав хлопець, позіхнув і каже:
— Хіба тут виспишся? Це ж не сон, а одна мука.

Повідомив П. Ф. БОНДАРЧУК
з с. Шляхове Балтського району Одеської області.

ГОСПОДАР

Мала жінка чоловіка п'яницю. Де не заховає гроші, а він знайде і проп'є. Думала жінка, думала, та й заховала гроші у віник. Коли одного разу вона до віника, а там їх і сліду немає.
— Трохиме, ти гроші з віника взяв?
— Узяв і вже пропив.
— Мені не жаль, що ти їх пропив, що ж зробиш із таким п'яницею!.. Але скажи, як ти їх там знайшов.
— А що б я був за господар, якби не знав, де у мене що в хаті лежить, — відповів чоловік.

Повідомив П. П. РИБАЧОК
із с. Браїлова Жмеринського району Вінницької області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

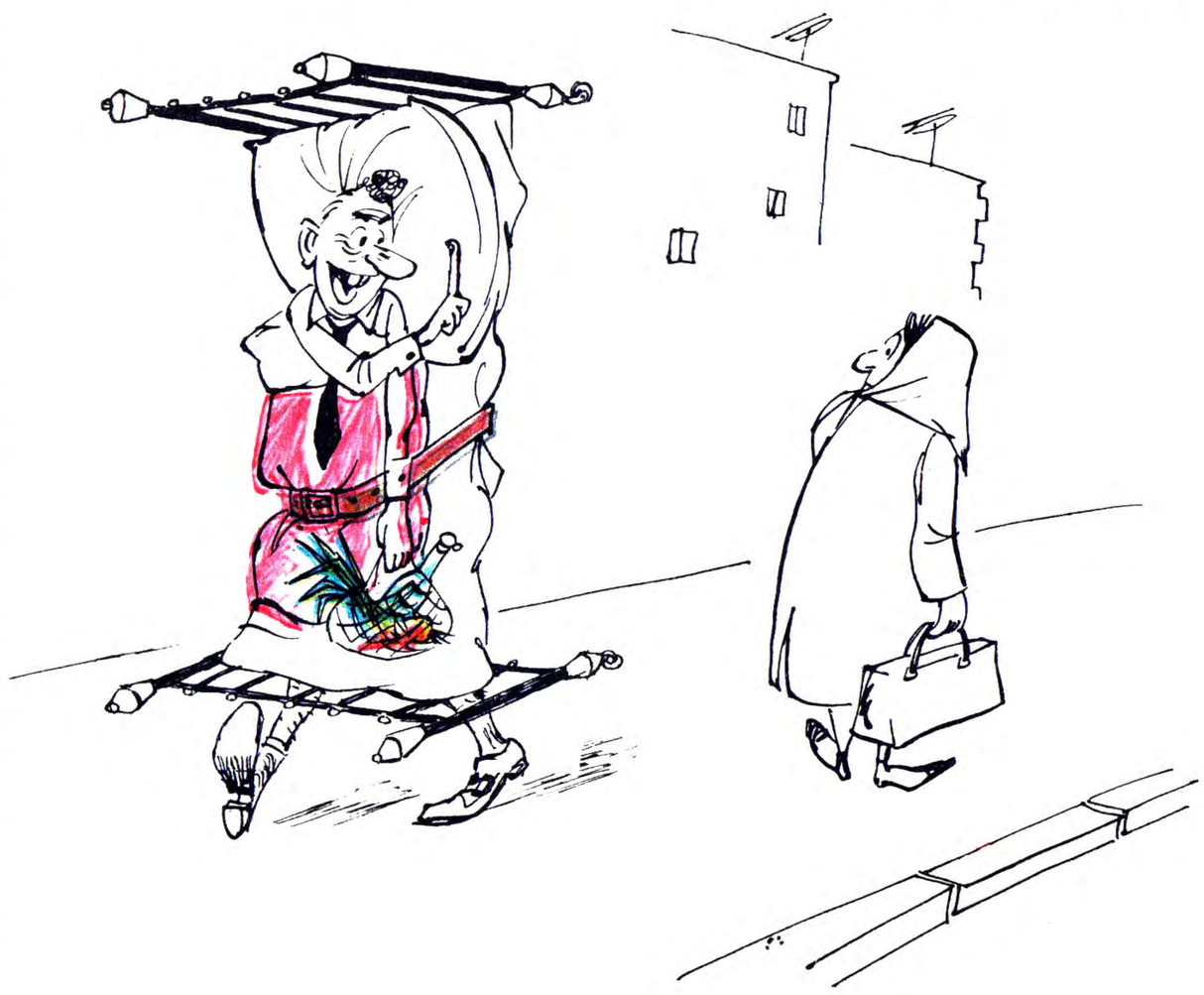

— Головне, бабусю, не порушувати постільного режиму...

Мал. Й. КОГАНА

— Це вже третю книгу дописує!

Страшне перо жаліється...

«Міст аварійний. Дозволяється проїзд з покійником!».

(З таблиці на мосту, розташованому поблизу кладовища).

Надіслав Г. ПСАЛТИРЯ.

селище Степань
на Ровенщині.

* * *

«Сьогодня в нашому клубі буде показуваця Обнажена Марфа, поч. 8 год. ц. 30 коп.».

(З об'яви).

Надіслав П. В. СОЛОЩЕНКО.

с. Ольгопіль
Єланецького району
Миколаївської області.

* * *

«Начальніку тіліутіля прошу вас пришліть до мене тілімастера срочно бо у мене ззаду страшний треск і бйот с огньом как с міномьота, а завтра ж худбол».

(Із заяви).

—

«Случайно я обругав хозяйку нестандартними висловами потому што я скипів через те що вона зайшла в мою кватіру і у мене викрутила обидві пробкі потому що я не сплачую за свєт деньги. Ото я і немного поматерілся».

(З пояснювальної записки).

Надіслав М. О. ЗАПОРОЖЕЦЬ.

с. Б. Рудка
Пирятинського району
Полтавської області.

Друже Перче!

Давай закуримо, товаришу мій. Давай закуримо по одній сигареті «Нафтовик» виробництва Прилуцької тютюнової фабрики.

Тобі не здається, що це вже не той «Нафтовик», яким ми його знали рік-два тому? Я, давній прихильник цих сигарет, останнім часом їх упізнати не можу. Упаковка, правда, не змінилася, ціна та сама — 24 копійки, а от смак — зовсім інший. Точнісінько такий, як у сигарет «Новина» та «Армійські», що їх ця ж фабрика випускає у продаж по 14 копійок за пачку.

Поділився оце я з тобою, Перче, враженнями про зміни, що сталися з сигаретами «Нафтовик». І подумав: а чи варто завдавати клопоту керівникам фабрики? Та ще на початку нового року! Може, вони саме одержали премію за високі показники в роботі?

Ні, Перче, давай, мабуть, тихо, мирно закуримо по одній і тим же куривом гостинно почастуємо керівників тютюнової фабрики. Щоб дома не журилися.

Я пригощу, а ти їм дай прикурити.

І. БІЛОБОРОДОВ.

м. Донецьк.

У книжці-путівнику «Ровенщина», випущеній видавництвом «Каменяр», один із абзаців присвячений будинку відпочинку «Горинь», що в селищі Степань Сарненського району. Зокрема, сказано, що «...в 1969 році споруджено новий спальний корпус на 150 місць, оздоблений склопластиком і алюмінієм, сучасний чотириповерховий будинок із солярієм. Біля Степані є цілющі торфяні грязі. За своїми лікувальними властивостями вони кращі, ніж на багатьох загальновідомих курортах. Споруджена двоповерхова водогрязева лікарня...».

Як кажуть у подібних випадках, окремі факти дійсно мали місце. Є недалеко від Степані грязі з їх чудовими лікувальними властивостями. Немає лише спального корпусу, оздобленого склопластиком і алюмінієм, немає сучасного чотириповерхового будинку із солярієм, немає двоповерхової водогрязевої лікарні. Усе це трест «Водополісся» будує з 1966 року. Затратили уже 500 тисяч карбованців, а санаторій поки що існує лише на папері.

І. ПРЕДКО,
секретар партійної організації будинку відпочинку «Горинь».

Кажуть, що першого дня гість — золото, на другий — срібло, на третій — мідь, а на четвертий — хоч до чорта їдь. Приказку таку ми чули, але переконатися в її правдивості не маємо змоги. Бо в нашому будинку № 14, що в селищі Нагірному, майже не буває гостей.

Справа в тім, що, спорудивши будинок, будівельники забули обладнати підступи до нього. Щоб добратися додому, нам доводиться долати крутий двадцятиметровий спуск. Зробити це важко навіть у суху погоду, а коли мокро, коли слизько, то кожної хвилини ризикуєш звернути собі в'язи.

Де ж ви знайдете гостя, щоб на таке погодився?

В. ДЖУНЬ.

с. Вишгород
Києво-Святошинського району.

ПЕРЕПРОБУВАВ

Пробудивсь дідусь Яким
Темненької ночі,
Знайшов люльку, сірники —
Закурити хоче.
Чиркнув раз і два... і п'ять,
Як на зло, й не блисне.
...Намочив, напевне, хтось
У воді навмисне...
Обізвавсь
Малий Івась:
— Не сваріться марно!..
Перепробував я всі,
І займались гарно...

Михайло ХИЖКО.

ХРОНІКА НОВИН

ДИВНЕ — ПОРУЧ

Надзвичайно здивувався театральний критик Д. Е. Валяй, побачивши на спектаклі у своєму ряду ще одного глядача.

ЗНИКАЮТЬ БІЛІ ПЛЯМИ

Умільці з «Хімчистки» № 3 швидко впоралися з костюмом громадянина Н. Е. Везучого, в результаті чого білі плями на його костюмі стали чорними, костюм побілів, а сам громадянин Н. Е. Везучий, одержуючи костюм, позеленів.

Черговий хронікер
О. ТАТАРСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

К. І. Цапенко працювала завідуючою дитячим садком у с. Драгово Хустського району на Закарпатті. Серед багатьох розваг для дітей вона найбільше полюбляла гру в піжмурки. Бувало, Катерина Іванівна з'явиться на роботу на якусь годину, а потім як сховається, то ніхто вже її до самого вечора так і не знайде.

На перших порах завідуюча зникала з дитячого садка на день-два, а згодом і по тижню не показувалася на очі.

Одноманітна гра набридла вихователям і дітям. Бо ховаючись, Катерина Іванівна геть забувала про свої обов'язки. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

З Хустського райвно повідомили, що за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків Цапенко К. І. з посади завідуючої дитсадком звільнено.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

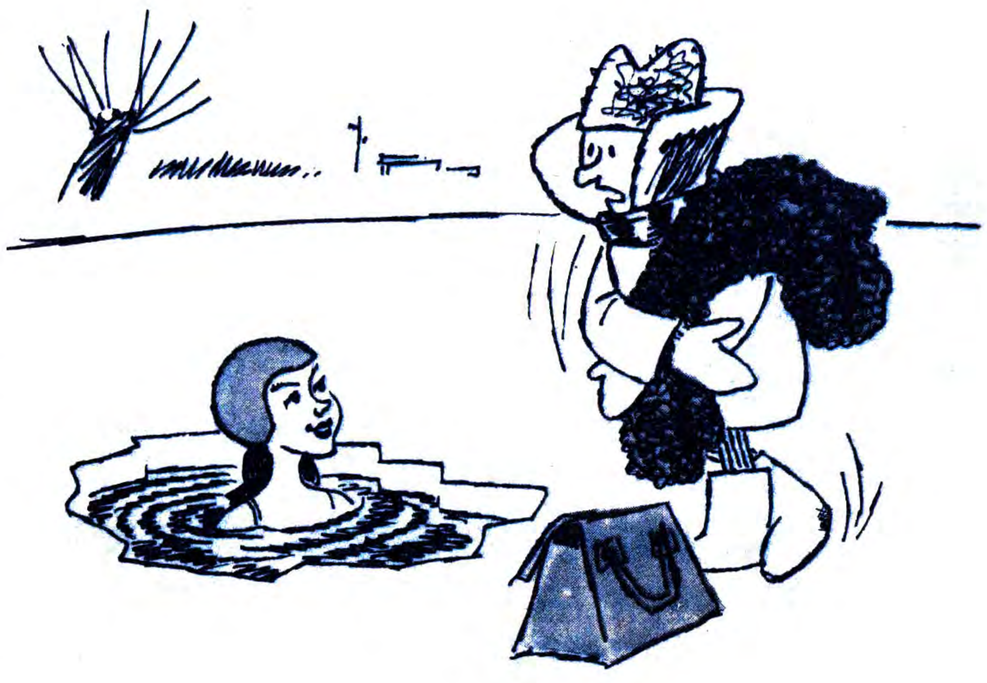

— Вилазь швидше, а то я вже змерз!

perec-ua.
perec-ua.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

В. К. М. з м. Херсона розповідає про те, як

«у запорожця Артема в ночи против понеділка гонилася квасівочка та кріпка горілка»:

«А Марко молодець
Над усе великий спець
він нюхом почув горілку
й побіг як горобець».

— Дивно, чому він при цьому ще й не іржав, як заєць!

—

Л. Х. з м. Сміли Черкаської області описує свої враження від виступів ковзанярів-фігуристів.

«Це не просто заробити,
Складні вправи слід зробити
І закрутки, і піддержки
І все швидко без задержки».

— Ну, звісно: це ж не пером водити!

—

О. Ж. з с. Устинівки Кіровоградської області надсилає оригінальну байку, в якій є, зокрема, такі слова:

«Ще наші чабани із розуму не спали, —
Озвавсь Чабан, — щоб Вовку довіряли,
Інакше не дійдеш з вовками миру,
Як знявши із іклястих шкіру».

— Дуже втішно, що з часів Крилова і Глібова наші чабани (у Глібова — козаки) й дотепер іще з розуму не спали!

—

В. С. П. з м. Кременця Тернопільської області пише:

«Висилаю коротеньку гумореску. Коли можливо, помістіт. Коли э які помилки, — пробачте, яж не писака».

— Робимо все, що в даному випадку зробити можна: пробачаємо.

—

В. О. П. з с. В. Комарівки Великомихайлівського району Одеської області просить надрукувати свій «гуморний вірш», який починається так:

«На морозі біля стану
Обнімав Петро Оксану,
Так добряче обнімав,
Що й мороз їм не мішав,
А ночі місячні, як день
І так було кожний день».

— Щоб ваш вірш був іще гуморнішим, радимо написати окремо про кожний, сонячний, як ніч, день.

—

А. Я. П. з м. Чернігова ділиться зворушливими спогадами про жіноче свято:

«8 березня настало
аж мені досадно стало
я був так схвильований до краю
що не зчувсь,
як опинився в гаю.
В гаю тиша була мертва
і не видно було мгли
тільки чути десь далеко
крик іволги.
Згадавши, що 8-ме березня — це радість,
радість в першу чергу для жінок,
Я сів на пеньок,
Сів, задрімав»...

— Вірш нас так схвилював, що й не зчулися, як теж задрімали.

—

С. С. К. з с. Новорайська Бериславського району Херсонської області у вірші «Клюнула» розповідає про невдале женихання якогось жевжика до дівчини. «Мушу вам признатися, — пише він, — що в слові «клюнула» я кілька разів змінював закінчення А на О і навпаки».

Внаслідок цих творчих мук вийшло:

«Та бровами повела.
Він подумав: «Клюнула!»
Вона ж козирем пройшла
Й вимушено плюнула».

— Плюньте й ви на це діло!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів до редакції повідомлялося про зловживання з боку деяких працівників дитячого кістково-туберкульозного санаторію, що у селищі Лисець.

Після втручання в цю справу Перця наказом по Івано-Франківському облздоровідділу на головного лікаря цього санаторію Ровинського Р. Н. та ст. бухгалтера Микитюк Т. П. накладено адміністративні стягнення, а кухаря звільнено з роботи.

★ Мешканці села Волинка (Чернігівська область) написали редакції про те, що у них вже сьомий рік будується дільнична лікарня.

Як повідомив заступник голови Сосницького райвиконкому тов. Леута, колгоспи, що беруть участь у будівництві, виділили необхідні кошти, і скоро лікарню буде здано в експлуатацію.

★ Дунаєвецька суконна фабрика скидає неочищені стічні води в річку Тарнавку. Про це повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Начальник Хмельницької обласної інспекції по охороні природи тов. Бакаєв повідомив, що таке буває через недосконалість фабричної системи очистки.

Дирекція фабрики замовила проект нових, значно потужніших очисних споруд. Для цієї мети Міністерство легкої промисловості УРСР асигнувало на 1973 рік 580 тисяч карбованців.

★ Про те, що у селі Ольхівка (Чернігівщина) вже кілька років зволікається будівництво клубу, писалося в листі колгоспників.

Голова виконкому Семенівської райради тов. Мельник повідомив, що правління колгоспу ім. Чкалова вживає заходів до завершення будівництва.

Дід Мороз у конкурсному жюрі

ПІДСУМКИ ТВОРЧОГО ЗМАГАННЯ ГУМОРИСТІВ

31 грудня Дід Мороз зазирнув до редакційної зали засідань і обурився:

— От бюрократи! Навіть у передноворічну ніч штани протирають!

Але, дізнавшись, що Перець не теревені править, а разом із жюрі підбиває підсумки щорічного творчого конкурсу, — Дід Мороз сам узяв участь у дебатах, а по закінченні першим привітав нових лауреатів —

Олександра АЛЬОШИЧЕВА, премійованого за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Григорія БЕЗБОРОДЬКА — за фейлетони, опубліковані протягом року;

Самуїла ВАЙСБОРДА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Анатолія ВАСИЛЕНКА — за серію малюнків «Пригоди Перченяти»;

Сергія ВОСКРЕКАСЕНКА — за сатиричні вірші «Америко, схаменися!» (№ 4), добірки епіграм (№ 10) і сатиричних мініатюр (№ 15);

Сергія ГЕРАСИМЧУКА — за серії малюнків «Незвичайні ситуації» та «Картини з життя первісної людини», опубліковані протягом року;

Валерія ГОРБАЧОВА — за теми до карикатур і карикатури, опубліковані протягом року;

Лавріна ГРОХУ — за гумореску «Якби-то мені апетит» (№ 22);

Віктора ЕНДЕБЕРЮ — за гумоски «Свати» (№ 5), «Допомогло» (№ 14);

Володимира ЖАРИНОВА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Юрія ІВАКІНА — за літературні пародії, опубліковані протягом року;

Віталія КОВАЛЯ — за гумоски «Експеримент» (№ 10), «Полюйте на кабанів» (№ 20);

Йосипа КОГАНА — за теми до карикатур і карикатури, опубліковані протягом року;

Євгена КРАВЧЕНКА — за гумореску «Свині і Ноїв ковчег» (№ 20);

Андрія КРИЖАНІВСЬКОГО — за гумореску «Джентльмени удачі» (№ 22);

Валентина ЛАГОДУ — за вірш «Такий він, наш Союз» (№ 23);

Дмитра МОЛЯКЕВИЧА — за віршований фейлетон «Про наш насущний» (№ 20);

Олександра ЧИКАРЬКОВА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року.

Тепер і наші читачі можуть поздоровити лауреатів перчанських премій 1972 року, а поздоровивши, й самі взяти участь у творчому змаганні сатириків та гумористів. Конкурс 1973 року розпочався. Почесним членом жюрі обрано Діда Мороза.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 2 (900) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. I. 1973 р. Підписано до друку 16. I. 1973 р. БФ 10428. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 012. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Картини з життя первісної людини

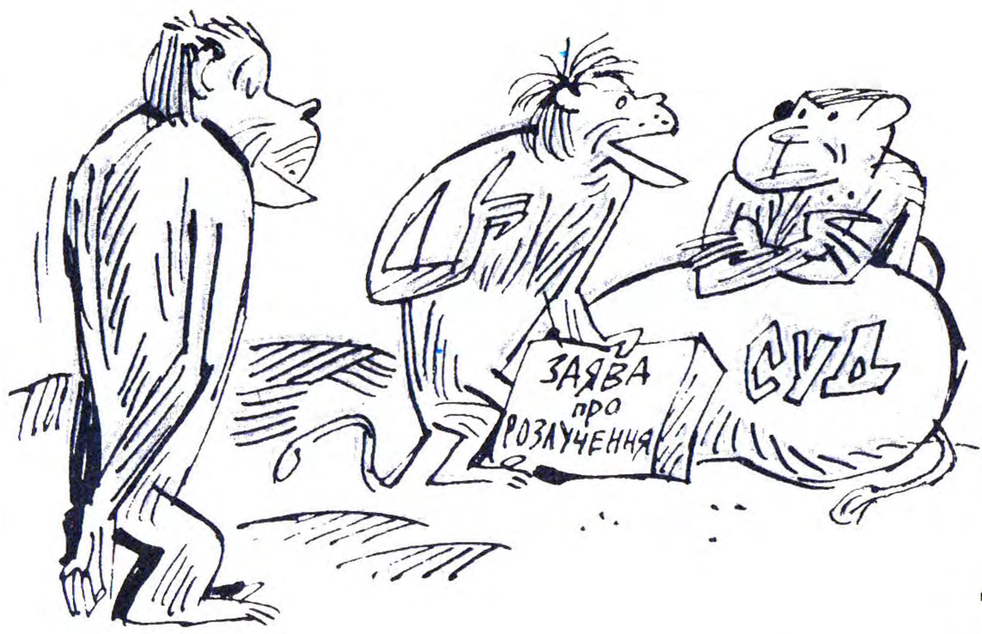

— Не можу я з ним жити, все мавпою обзиває.

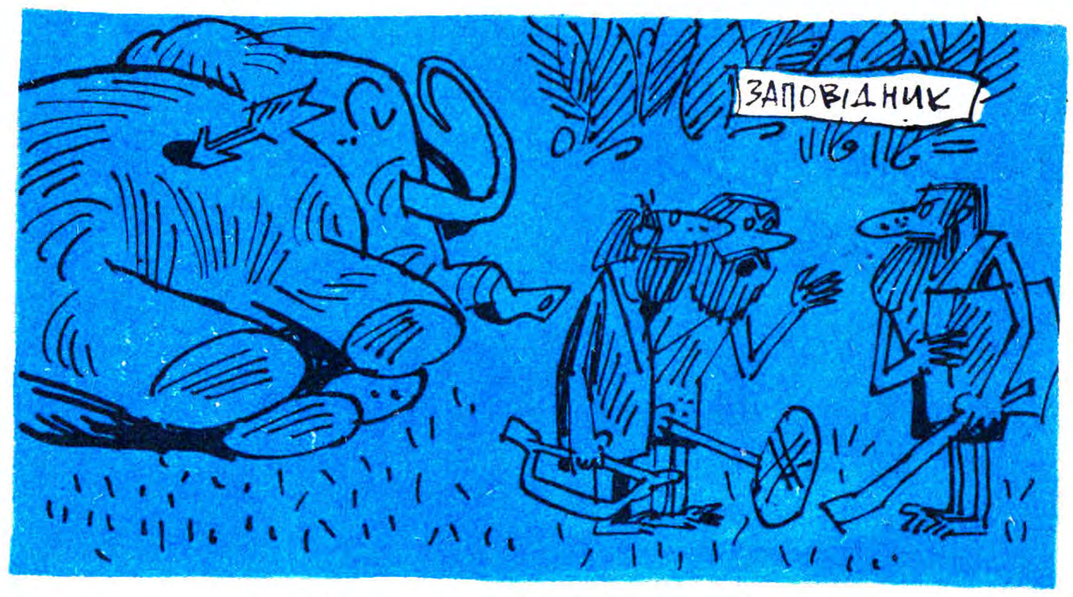

— Та які ж ми браконьєри! Ми просто хотіли зберегти його кістяк для майбутнього.

Без слів.

— Ей, злазьте! Вчитель сказав, щоб я без батьків сьогодні в школу не приходив...

— Чому це ти не виходиш на роботу!
— Чекаю, поки полювання стане відпочинком...

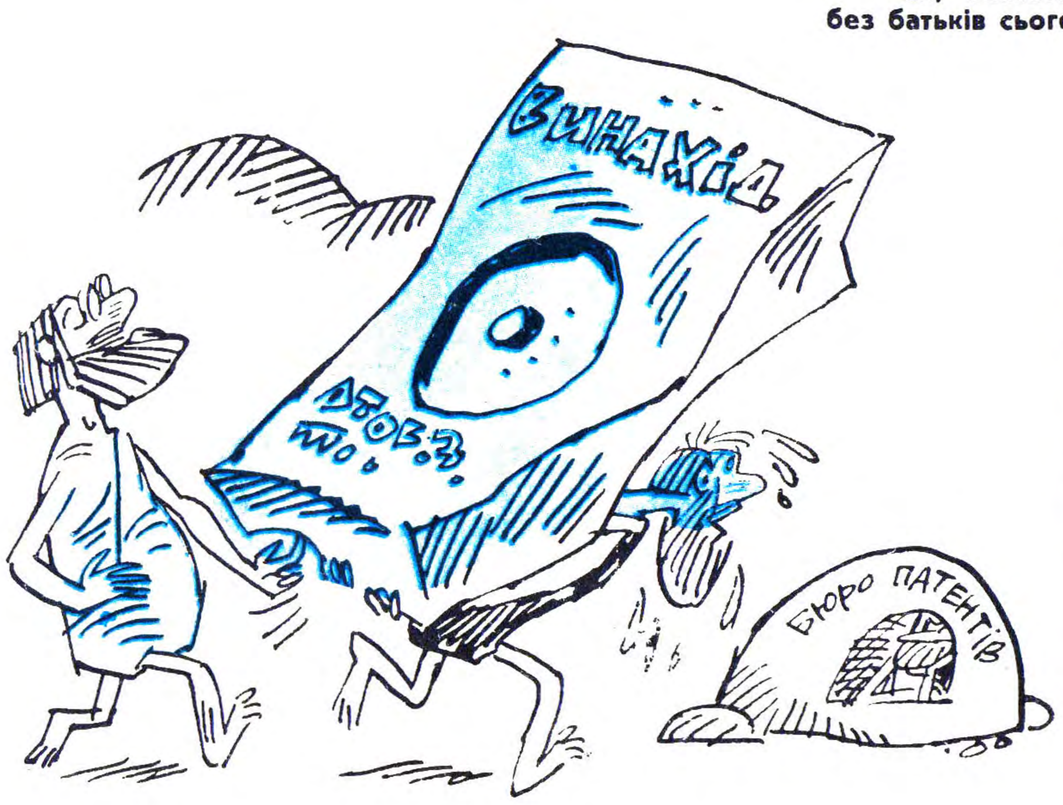

Співавтори.

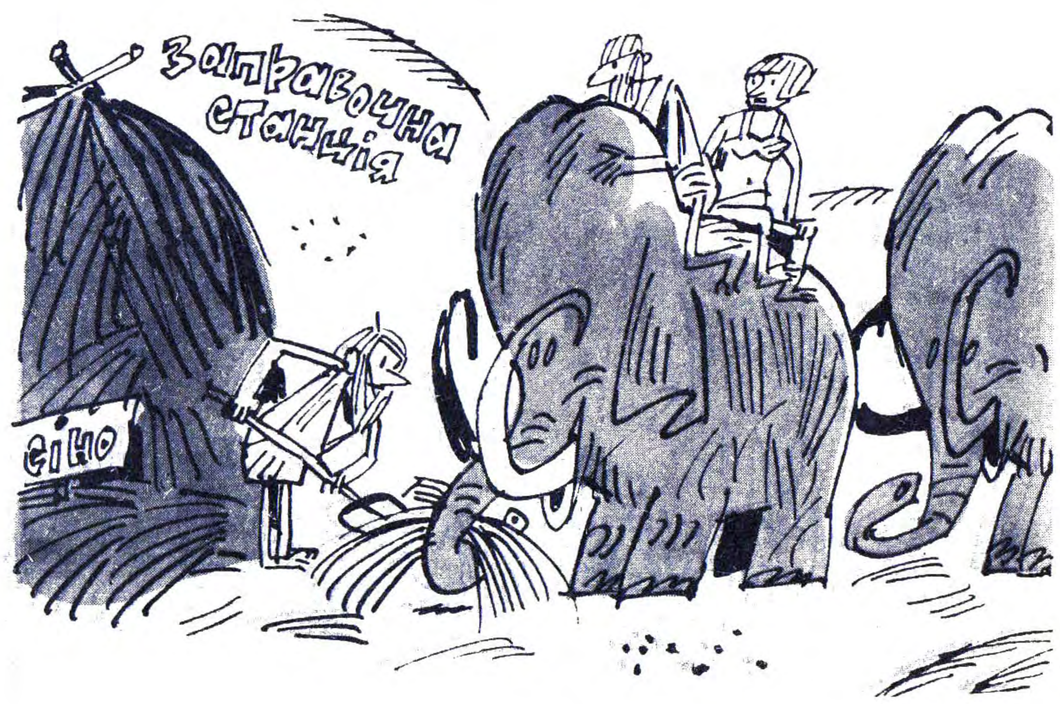

Без слів.